

K A Ķ I .

Man patīk kaķi, tāpēc ka viņi ir silti un mazi. Kaķi dzer pienu un ēd zivis. Kaķi mīl mazus bērņus. Kaķiem patīk spēlēties ar bumbu. Kaķi mīl gulēt gultā.

Anita Bilinskis, 2. kl.

MĒRKAĶI.

Man patīk mērkaķi, tāpēc ka viņiem negaršo ogas un viņi nemazgā rokas. Mērkaķi guļ kokos un ēd banānus. Mērkaķi parasti nedzīvo mājās.

Kārlis Tērauds, 2. kl.

MŪSU MĀJA.

Manā mājā ir koka grīdas, cementa sienas un koka mēbeles. Man patīk mana guļamistaba. Man nepatīk mans netīrais krēsls. Mūsu mājā dzīvo mana mamma, mans tēvs, mana māsa, mūsu suns un es.

Kārlis Freibergs, 3. kl.

ZIEMAS PRIEKI.

Man patīk ziema, jo tad var darīt daudzas lietas. Man vislabāk patīk slēpot. Man arī patīk daiļslidošana. Es mācos daiļslidošanu Lajolas daiļslidošanas klubā. Es eju tur divas reizes nedēļā. Slēpot iznāk daudz retāk, jo sestdienās man ir jāiet latviešu skolā.

Andris Golde, 3. kl.

PAVASARIS.

Šodien ir skaista diena. Saule spīd, bet vēl nav silts. Vēl ir daudz sniega. Drīz būs pavasaris. Tad vairs nebūs sniega. Dienas būs siltas. Visur būs zaļa zāle un koki. Mēs brauksim uz laukiem peldēties un spēlēties.

Dāvids Timermanis.

Z I E M A .

Ziemā man ir daudz prieku. Es eju slēpot un slidot. Tad es uztaisu sniega viru. Un tad es eju braukt ar raga-
viņām. Sniega viru taisot, man paliek slapji cimdi.

Ilze Kraulis, 3. kl.

MŪSU MĀJA.

Mūsu māja ir liela ar lielām istabām. Mums ir divi stāvi. Mana istaba ir pirmā stāvā. Mana mazā māsiņa, Sarmīte, dzīvo kopā ar mani manā istabā. Mēs nopirkām jaunas klavieres. Tagad mums ir divas klavieres mūsu dzīvojamā istabā. Mūsu māja ir skaista.

Andris Dindzāns, 3. kl.

Z A Ķ I .

Man patīk zaķi, tāpēc ka viņi ir balti, mīli un mazi. Zaķiem patīk lekt un garšo burkāni, kāposti un zāle. Zaķi dzīvo alās. Zaķi prot ļoti ātri skriet. Zaķiem ir bailes no cilvēkiem.

Kristīne Bilinskis, 2. kl.

L A T V I J A .

Latvija ir manu vecāku dzimtā zeme. Tā atrodas Bāltijas jūras austrumu krastā. Kādreiz Latvija bija brīva valsts, bet tagad to ir okupējuši krievu komunisti. Latvija man ir sveša zeme, jo es tur nekad neesmu bijusi. Par Latviju man ir stāstījuši vecāki, un par to es esmu mācījusies latviešu skolā. Latvijas brīvības laikā latvieši grūti strādāja, bet tomēr jutās brīvi un laimīgi. Bet tagad viņi strādā svešiem vīriem un ļoti maz nopelna. Viņiem pat nav atļauts svinēt Ziemas svētkus. Ja tos grib svinēt, tad tas ir jādara citiem neredzot. Tos cilvēkus,

ĢIMNAZIJAS ABITURIENTI:

NO KREISĀS: RUTA VĪTIŅŠ, ANITA PORIETIS,
RENĀTE DINDZANS, IEVA LAKATS,
IZTRŪKST KLASES AUDZIN. SKOLOT. V. GOLDE

PAMATSKOLAS ABSOLVENTI

SĒŽ: GUNTA VĪTIŅŠ
OTRĀ RINDĀ NO KREISĀS: TIMOTEJS OZOLIŅŠ, RICHARDS JANITĒNS, UN
ERIKS KALACIS
IZTRŪKST KLASES AUDZIN. SKOLOT. V. DEKSNE

kuņus noķer svinot Ziemassvētkus, droši vien aizsūta uz Sibīriju.

Sodien Latvijā jau valdošā valoda ir krievu valoda, kaut gan patlaban latvieši vēl tur ir vairākumā. Visos svarīgākajos valsts amatos ir iecelti krievi, kuņi latviski nemaz neprot, bet sagaida, lai visi latvieši runātu krieviski.

Veikalos ir preču trūkums. Kaut ko nopirkt ir ļoti grūti. Ja veikalos kaut ko pārdod, tad jāstāv garās rindās un jāpatērē daudz laika.

Salīdzinot mūsu dzīvi Kanadā ar apstākļiem Latvijā, liekas, ka latviešiem tur ir ļoti grūta dzīve. Nākotnē es gribētu aizbraukt uz Latviju un redzēt pati, kā tur dzīvo latvieši.

Anita Porietis, 3. ģimn. kl.

LATVIEŠU TAUTAS DZIESMAS PAR KUMELIŅU.

Latviešu tautas dziesmās kumeliņi ir godināti.

Abi labi, abi labi
Tēva pirkti kumeliņi,
Viens bij labs karā jāti
Otris sievas lūkoties.

Viņi tika jāti karā, līgavas meklējot, kā arī citur.

Es nebiju tāds dēliņš
Kā tie citi tēva dēli;
Es no kalna lejiņā
Rokā vedu kumeliņu.

Es savam kumelam
Mūžam grūti nedarīju;
Pret kalniņu rokā vedu,
No kalniņa mugurā.

Ja ceļš gāja pāri pa kalniem, tad daudzas reizes puisis jeb saimnieks nokāpa nost un veda kumeliņu pavadā, lai kumelam būtu vieglāks ceļš. Kumeliņš bija labi ēdināts un labi apkopts.

Sniedzīņš sniga, putināja,
Laukā mans kumeliņš.
Nem, māsīņ, baltu sagšu,
Apsedz manu kumeliņu.

Tādi cilvēki, kas labi nekopa kumelus, bija uzskatīti par ļauniem. Tādi, kas kopa kumelus, bija labi un čakli.

Viena no svarīgākām lietām bija, lai kumelus apkopj skaistus, un meitas ar mātēm redzētu, ka puisiem pieder skaisti kumeli.

Teci, teci, kumeliņi,
Tec pa ceļu dancodams,
Lai redzēja meitu māte,
Cik man daiļis kumeliņš!

Bet tas vissvarīgākais bija, lai kumeliņa mūžs nebūtu slikts un neviens nedarītu tam pāri.

Es par savu kumeliņu
Divas dienas nebēdāju:
Vienu dienu auzu devu,
Otru smalku āboliņu,
Trešajā dieniņā
Laidu upes licīti.

Ilze Stauvers, 1. ģimn. kl.

SENLATVIEŠU MŪZIKA.

Viena no visu tautu vecākajām mākslām ir skaņu māksla jeb mūzika. Tā bija pazīstama arī senlatviešiem. Viņi spēlēja dažādus mūzikas instrumentus gan svētkos un godos, gan arī dažādos darbos un vaļas brīžos. Mūzika bieži bija savienota ar dejošanu un dziedāšanu. Par senlatviešu mūziku var spriest pēc tiem mūzikas instrumentiem, kādus viņi pazina un lietoja. Tie bija pūšamie, stīgu un itamie. Visvienkāršākais pūšamais instruments bija svilpe, ko pagatavoja no kārķla vai alkšņa mizas. To lietoja sevišķi zēni, iedami ganu gaitās. Grūtāka bija stabuļu pagatavošana, jo vajadzēja kokam izgriezt serdi un ietaisīt skaņu mēlīti. Vēl pūšanai lietoja ragu, ko pūta gani, pieguļnieki un mednieki. Gatavošanai lietoja āža ragu, to abos galos nolīdzinot un ietaisot 4 - 5 skaņu taurumiņus. Pūšamos instrumentus pagatavoja arī no tauru ragiem, tos tāpēc sauca par taurēm. Vēlāk taures pagatavoja arī no vara un koka. Tauru pagatavošanai ņēma koka zaru, pāršķēla to uz pusēm, pēc tam abas puses izgrēba, salika kopā un cieti notina ar kārķla lūku vai auklīnām. Tanu taures pagatavoja arī no spirālē satītas koka mizas.

No stīgu instrumentiem visvecākais un visvairāk izplatītais bija kokle. Tās galdu visbiežāk gatavoja no liepas koka. Uz galda uzvilka 4 - 12 zarnas vai metalla stīgas. Kokles spēlēja dažādās godībās, svētkos un pavadot dziedāšanu.

Īpatnējs senlatviešu sitamais instruments bija eglīte jeb trejdeksnis. To gatavoja no egles vai priedes virsotnītes, kurai zarus glīti nomizoja, piesēja galus pie vidējā stumbra, pie kuŗa piekāra arī zvārgulišus. Vēlāk trejdeksņus gatavoja no dzelzs, bronzas un vara ar tādiem pat zvārgulišiem. Eglīti jeb trejdeksni lietoja visbiežāk godos, sevišķi kāzās, dziesmu un deju takts apzīmēšanai. Šī mūzika bija galvenā kārtā senlatviešu viriešu māksla, bet dziedāšana bija sieviešu.

Pēteris Golde, 6. kl.

NEIZDEVIES VELNS.

Velns, vārdā Andrējs, nemaz neiederējās velnu vidū. Galvenais eņģelis bija viņu samainījis ar kādu citu. Sliktais zēns, kuŗam vajadzēja nokļūt ellē, nokļuva debesīs, bet Andrējs ellē. Andrējs nevarēja no elles izmukt, jo starp debesīm un elli dega mūžīgā uguns. Mazais Andrējs būtu varējis rakstīt galvenajam eņģelim un sūdzēties, bet viņam bija tikai četri gadi un viņš nemācēja ne lasīt, ne rakstīt.

Reiz Andrējam bija jālido kopā ar citiem velniem zemes virsū, lai izdarītu kādu postu un ļaunumu. Šoreiz viens cits velns aizdedzināja laivu un citi velni par to priecājās. Andrējs, aizmirsdams, ka viņš ir velns, paņēma spaini ūdeni un izdzēsa uguni. No uguns tvaikiem arī sāka paši kustēties un laiva aizpeldēja projām.

Sai vakarā velnu priekšnieks Andrēju izraidīja no elles un aizsūtīja viņu uz debesīm, kur viņš patiesībā piederēja.

Timotejs Ozoliņš, 7. kl.

PAVASARIS.

Pēc kalendāra pavasaris sākas marta beigās, bet laika ziņā to var izjust parasti tikai aprīlī.

Sniegs sāk ļoti ātri kust, tā kā bieži rodas lielas ūdens peļķes. Dobēs, kur sniegs jau ir nokusis un saule spīd, parādās pirmās pavasara puķītes. Putni atgriežas no dienvidiem un mani agri pamodina no rīta.

Dienas ir kļuvušas garākas un siltākas, tā kā bērni var ilgāk ārā palikt.

Šis ir laiks, kad visi bērni, kuŗiem ir ritepi, braukā pa ielām. Smagās ziemas drēbes un apavi tiek nomainīti pret vieglām jakām un kurpēm.

Pavasaris ir arī laiks, kad viegli var apsaldēties, jo bieži par daudz viegli apģērbjas. Bērni par daudz agri sāk laizīt sasaldētās sulas un saldējumu. Pavasaris pēc manām domām ir visskaistākais un patīkamākais gada laiks.

Gunta Vitiņš, 7. kl.

M E Ž Ā .

3 taigāju pa mežu skatīdama,
Cik skaisti koki aug.
Mazi dzīvnieciņi,
Pa mežu kaktiem "ķīķerē".
Puķītes - ak, cik krāšņas!
Ļoti saldi smaržo.
Pa labi aizskrien briedis -
Stalts, bet bailīgs.
Lielā grāvja malā aug ogas,
Tik lielas un sulīgas.
Gaisā putniņi čivina
Priecīgi un bezrūpīgi.
Tālumā vilks gaudo, -
Zvērs, no kā cilvēkiem bailes.
Mežu esmu redzējusi.
Nu ir laiks iet mājās.

Ruta Vitiņš, 3. ģimn. kl.

M E Ž Ņ .

3 ija skumji....
Staigāju caur mežu.
Saulīte smaidīja
Un padeva staraino roku.
Puķes savās gultīnās
Grozījās greznajos tērpos.
Koki - lieli un stalti
Skatījās mani, pamāja ar savām
Tievajām, garajām rokām.
No paegļu krūma,
Priecīgi izleca baltais zaķītis.
Visi priecīgi.
Kāpēc ne es?
Pacēlu galvu un pasmaidīju.

Anita Porietis, 3. ģimn. kl.

A rā ir zaļš lauks.
Tas ir ļoti jauks.
Nu nav vairāk sniegs.
Vai tas nav liels prieks?

Ingrīda Rozenbergs, 5. kl.

Mūsu dārzā aug ķirsis un divas ābeles. Pavasarī ķirsim ir balti ziedi, bet ābeles zied ar rožainiem ziediem. Pavasarī dobēs daudz zied dafodiles un tulpes. Tad dārzs izskatās ļoti skaists. Kad tulpes nozied, mēs stādām citas puķes. Tās zied visu vasaru. Man ir viens stūris dārzā, kur es sēju burkānus un redīsus. Kad tie izaug, man viņi garšo labāk nekā veikalā pirktie. Mūsu dārzā aug arī tomāti. Pagājušā rudenī es ieliku zemē brūnos kastāņus, un es ļoti gaidu, kad tie dīgs no zemes. Dažus gadus atpakaļ es dabūju St. Anne de Bellevue kokaudzētavā mazu priedīti. Tā arī tagad aug dārzā. Vasarā, karstā laikā, ir ļoti patīkami sēdēt zem kokiem ēnā. Vasaras vidū, kad nogatavojas ķirši un āboli, es tos plūcu un ēdu. Vienā dārza stūrī mums ir no cementa blokiem salikts pagalma klons. Tur es ar savām draudzenēm spēlējos. Rudenī mēs sagrabjam lapas un apsedzam rozes, lai nenosalst aukstajā ziemā. Tad arī iestādām tulpes, lai tās nākošajā gadā atkal ziedētu. Kad uzsnieg snieg, mēs izliekam kokā putnu barotavu, lai tiem putniņiem, kas nelido prom uz dienvidiem, arī ziemā būtu ko ēst. Tāds ir mans skaistais dārzs.

Kristīne Ortmanis, 6. kl.

MANA MĪĻĀKĀ NODARBOŠANĀS.

Kad esmu piekūsis un nevēlos neko citu darīt, paņemu papīru un zīmuli. Zīmēšana man nekad neapnīk, jo man ar zīmuli rokā nekad neaptrūkst ideju. Labprāt lietoju lineālu un cirķeli arī. To daru, kad plānoju mājas, automašīnas un elektronisku aparātus. Mazākā mērā man patīk arī gleznot. Krāsu kombinācija man liekas ļoti svarīga.

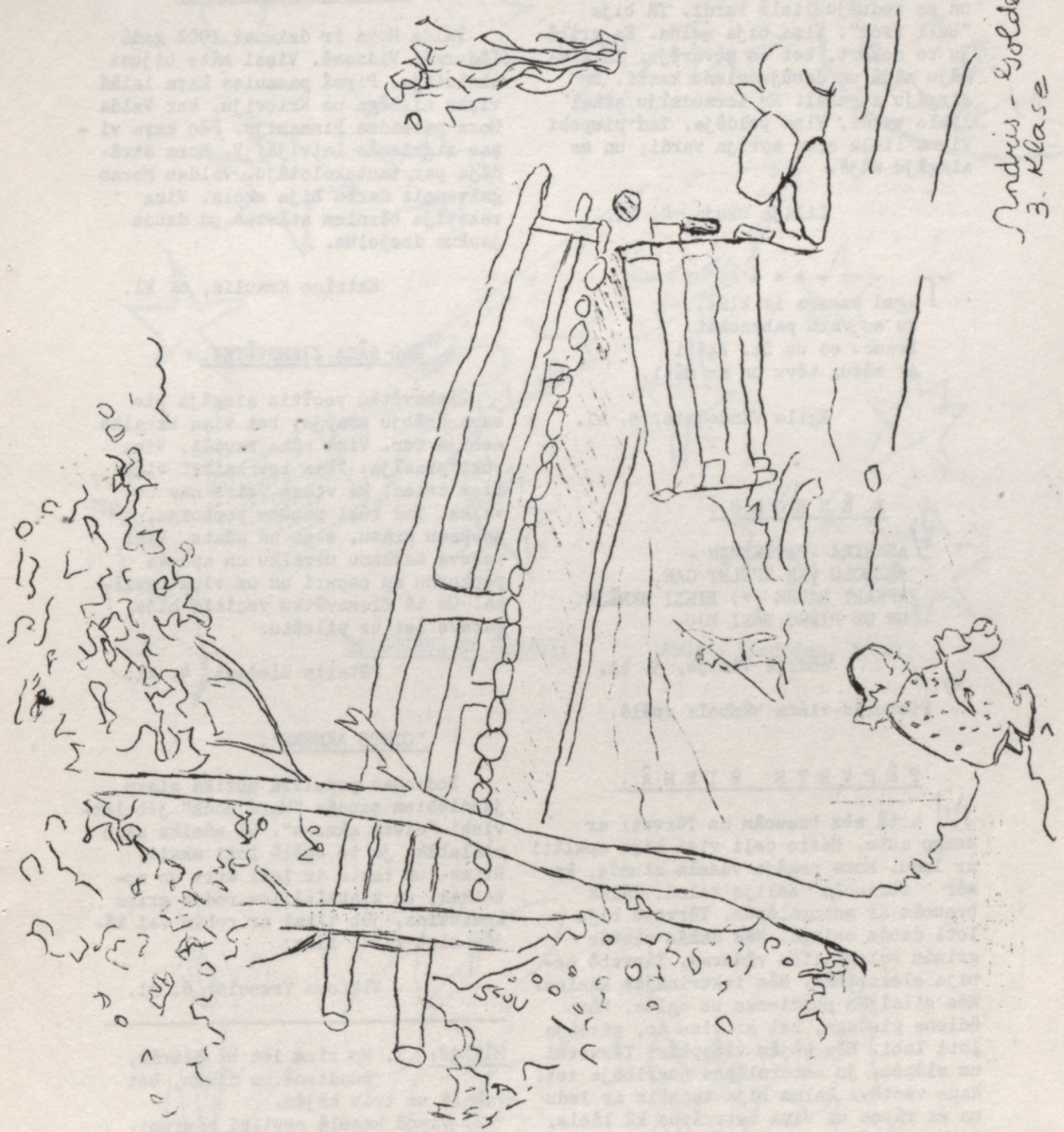
Ar zīmējumu palīdzību es spēju labāk projektēt. Ja rodas komplikācijas un domu gājiens aizmirstas, tad uz papīra man vēl tas ir - melns uz balta. Ja es nezīmētu, tad daudz ko nespētu izgudrot. Esmu pārliecināts, ka zīmēšana man jau daudz ko devusi. Jo vairāk zīmē, jo zīmēšana labāk un veicklāk padodas. Tā nu šī nodarbība ir pamats gandrīz visiem maniem veidošanas projektiem, un, man šķiet, ka izdomāt, veidot un radīt jaunas lietas, ir mana vismīļākā nodarbošanās.

Mārtiņš Ozoliņš, 2. ģimn. kl.

Ilze Kraulis

Andrius - Golde
3. Klasse

Vienu dienu es aizgāju uz upmalu, un es redzēju lielu vardi. Tā bija "bull frog". Viņa bija melna. Es gribēju to nokert, bet es nevarēju. Es aizgāju mājā un dabūju vienu kasti. Es aizgāju atpakaļ. Es ieraudzīju atkal lielo vardi. Viņa peldēja. Tad piepeši viena liela zivs aprija vardi, un es aizgāju mājā.

Lilija Skuja, 4. kl.

Iragad vasara ir klāt,
Nu es varu pabraukāt.
Braucu es uz St. Agāti
Ar māsu, tēvu un ar māti.

Egils Vindedzis, 5. kl.

BĒZBOLS.

VASARIŅA PATĪK MAN -
BĒZBOLU VAR SPEĻĒT GAN.
APKĀRT BAZEM *) BIEZI SKRĒJU.
UN UZ PIRMO BĀZI EJU.

Andris Vitiņš, 5. kl.

*)
Pieturas vieta bēzbola spēlē.

TĒRVETE ZIEMĀ.

Martā mēs braucām uz Tērveti ar smago auto. Mazie ceļi visi bija apklāti ar ledu. Mums pagāja vesela stunda, kamēr zbraucām Kelija kalnā. Tālāk braucām ar motorslēpēm. Tērvetē bija ļoti daudz sniega. Mēs dažās vietās grimām sniegā līdz vēderam. Tērvetē nebija elektrības. Mēs iekurinājām kamīnu. Mēs sildījām pusdienas uz oglēm. Mūsu ēdiens piedega, bet ar visu to, garšoja ļoti labi. Mēs gājām visapkārt Tērvetei uz slēpēm, jo motorslēpes negribēja iet. Mana vectēva kalns bija apsālis ar ledu un es rāpos uz viņa četrrāpus kā lācis, un mans brālis mani fotogrāfeja, bet tad viņš nokrita uz dibena un noslidēja no puskalna lejā. Tas izskatījās ļoti jocīgi.

Ernests Skuja.

VALDA MORA.

Valda Mora ir dzimusi 1902 gadā Lēdurgā, Vidzemē. Viņai māte bijusi skolotāja. Pirmā pasaules kara laikā viņas aizbēga uz Krieviju, kur Valda Mora pabeidza ģimnaziju. Pēc kara viņas atgriezās Latvijā. V. Mora strādāja par tautskolotāju. Valdas Moras galvenais darbs bija skola. Viņa rakstīja bērniem stāstus un daudz jaukus dzejoļus.

Katrine Kraulis, 6. kl.

KAD NĀCA ZIEMSVĒTKI.

Ziemsvētku vecītis aizgāja pie sava drēbju skapja, bet viņa uzvalks nebija tur. Viņš sāka raudāt. Viņa rūķi prasīja: "Kas tev kaiš?" Viņš tiem teica, ka viņam vairs nav uzvalka. Tad rūķi paņēma popkornu, sarkanu krāsu, segu un adatu. Viņi pašuva sarkanu uzvalku un apšuva popkornu ap cepuri un uz viņa uzvalka. Un tā Ziemsvētku vecītis bija gatavs iet uz pilsētu.

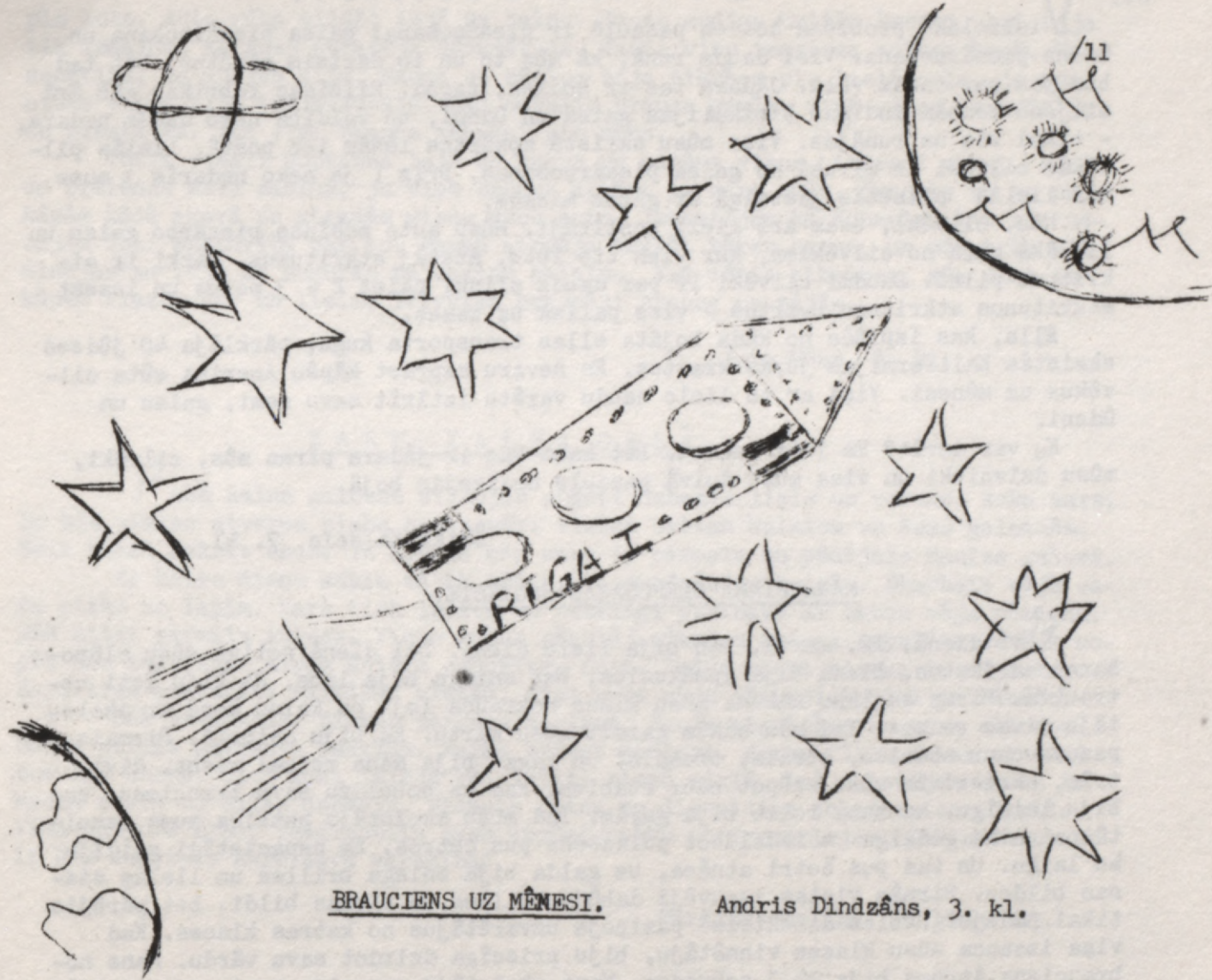
Pēteris Ziediņš, 4. kl.

"CIETS AKMENS".

Sodienas populārā mūzika starp jauniešiem saucās "Hard Rock" jeb latviski "ciets akmens". Šī mūzika skan vislabāk, ja to spēlē ļoti skaļi. Ritms un takts ir ļoti ātri un noteikti, un klausītājiem rodas griba kustēties, jeb tikai ar rokām vai kājām sist takti līdz.

Viktors Trencis, 6. kl.

- MĪKLAS:
1. No rīta iet uz cetrām, pusdienā uz divām, bet vakarā uz trim kājām.
 2. Vienā kamolā septiņi caurumi.
 3. Sarkans sunītis dienu rej, nakti guļ.
 4. Panest var, izskaitīt nevar.

BRAUCIENS UZ MĒNESI.

Andris Dindzāns, 3. kl.

Sarmīte Dindzāns.

Vislielākā problēma šodien pasaulē ir piesārņošana: gaisa piesārņošana un ūdens piesārņošana. Visi daudz runā, kā mēs to un to darīsim nākotnē, bet tad būs jau par daudz vēl. Jādara tas ir šodien, tagad. Milzīgas fabrikas gāz ārā miljonu tonnām indīgas ķīmikālijas gaisā un ūdenī, un valdība neko daudz nedara, - tikai sēž un runājas. Visa mūsu skaistā apkārtnē lēnām iet postā. Lielās pilsētās cilvēki ir miruši no gaisa piesārņošanas. Drīz (ja neko nedarīs) mums būs lielās pilsētās jāstaigā ar gāzes maskām.

Mēs, cilvēki, esam arī lieli postītāji. Mūsu auto mašīnas piesārņo gaisu un lielākā daļa no cilvēkiem, kur vien tie ietu, atstāj atkritumus. Parki ir atkritumu pilni. Daudzi cilvēki ir par daudz slinki paiet 2 - 3 soļus un iemest atkritumus atkritumu tvertnē - viss paliek uz zemes.

Elļa, kas izplūda no kāda bojāta eļļas transporta kuģa, pārklāja 40 jūdzes skaistās Kalifornijas jūras krastus. Es nevaru saprast kāpēc Amerika sūta cilvēkus uz mēnesi. Viņi ar to lielo naudu varētu iztīrīt savu zemi, gaisu un ūdeni.

Ko var darīt? Es īsti nezinu. Bet kaut kas ir jādara pirms mēs, cilvēki, mūsu dzīvnieki un visa mūsu dzīvā pasaule neaizņem bojā.

Ēriks Kalacis, 7. kl.

MANA PIRMĀ SLĒPOŠANAS SACĪKSTE.

Svētdienā, 12. martā, man bija liela diena. Šai dienā notika mūsu slēpošanas sacīkstes. Diena bija apmākusies, bet sniegš bija labs. Es biju ļoti uztraukta. Pirms sacīkšu sākuma mūsu klase nobrauca lejā pa kalnu kopā ar skolotāju divas reizes. Tad mēs sākām gaidīt mūsu kārtu. Es biju ceturtā. Pirmais pazuda caur stabiem, otrs, trešais! un tagad bija mana reize: viens, divi, trīs, skriet! Es sāku slēpot caur stabiem. Kad es nobeidzu savu braucienu, es biju laimīga, ka mana reize bija garām. Tad mūsu skolotājs pateica mums rezultātus un ka godalga s izdalīšot pulkstens pus četros. Es nepacietīgi gaidīju šo laiku. Un tad pus četri atnāca. Uz galda bija sniega brilles un lielas sienas bildes. Pirmās vietas ieguvēji dabūja brilles un sienas bildi, bet pārējie tikai pēdējo. Skolas direktriše paziņoja uzvarētājus no katras klases. Kad viņa izsauca mūsu klases vinnētāju, biju priecīga dzirdot savu vārdu. Mans nobrauciena ātrums bija 24,3 sekundes. Mans skolotājs apsveica mani, un es izvēlējos brilles un vienu sienas bildi. Šo dienu es nekad neaizmirsīšu.

Ingrīda Kalacis, 6. kl.

LIELAIS TĒRVETES BRAUCIENS.

Vienā sestdienā, marta vidū, mans tētis, onkulis un brālēni aizbrauca uz Tērveti. Viņiem gāja diezgan bēdīgi. Sniega motorslēpes negāja un elektrība bija noslēgta. Viens no zemnieku puikām sataisīja motorslēpes, bet lai paēstu vajadzēja sildīt sasaldētās TV pusdienas uz kamīna un iet gulēt jau kādos pus septiņos.

Bija sarunāts, ka svētdienā mamma, brālis, tante, māsiņa un es brauksim pie viņiem. Mēs izbraucām no mājām ļoti priecīgi, jo bija ļoti skaista diena. Pagājušajā gadā ceļš otrpus upei bija labāks, tādēļ mēs sadomājām braukt pa to ceļu. Pirmais kalns bija ledains, un melnā upe strauji tecēja. Es pārliku rokas pār acīm. Mēs tikām laimīgi no kalna lejā, bet pie nākošā kalna auto ne par ko negāja ne uz priekšu, ne atpakaļ. Mamma uzlika ķēdes un mēs mēģinājām braukt atpakaļ gājienā. Sarunājām izbraukt no ceļa un braukt atpakaļ uz Montrealu. Tas bija viegli pateiktš bet ne tik viegli izdarīt. Puskalnā mēs beidzot tikām pēc kādas stundas. Auto rūca un slidēja, bet tālāk negāja. Ko nu?! Mamma ar māsiņu gāja pie kāda zemnieka pēc palīdzības. Tante, brālis un es palikām pie

pie auto. Auto sāka slidēt lejā pa kalnu. Tante mudīga uzlika bremzi, bet bija tik ledains, ka auto nevarēja noturēties. Tante viņu iegrieza sniega čupā. Man nepatika, ka autiņš slid. Mamma un māsiņa bija tikušas pie lielā ceļa, jo zemiņš viņas bija tur aizvedis. Kad onkulis brauca garām, viņš viņas ieraudzīja un piestājās. Tad visi brauca atpakaļ pie mums.

Tētis viegli nobrauca lejā no kalna un paņēma visus, izņemot mammu, mani un brālēnus savā mašīnā, jo viņš brauca apkārt pa otro ceļu. Ernests un es nokāpām kādā gravā un atradām vienu vecu auto. Izskatījās kā Konsuls, bet mēs nebijām īsti skaidrībā par to. Mamma aizgāja meklēt bērzu zarus, un mēs trīs slidinājamies lejā uz mugurām pa maziņu kalniņu. Kad tētis atbrauca, mēs visi iekāpām viņa auto, un lielie Tērvetes braucēji brauca uz mājām.

Inta Hūns, 6. kl.

Z A R S K A L N A G A L Ā .

Šā kalna galotnē stiepjas augsti debesīs liels un varens koka zars. No šīs vietas atveras plašs skats pāri visiem citiem kalniem un koku galotnēm. Šeit nekad nekrīt ēnas. Ik dienas šis zars ir pirmais un pēdējais saules gaismā.

Ar katru dienu saule vājāk silda. Vasara nāk uz beigām. Skarbais vējš zaru pliku no lapām. Zars tiek locīts un nežēlīgi purināts ar katru vēja pūtienu. Sāk krist pirmais sniegs. Visus kokus pārklāj mīkstas sniega cepurītes. Vējš nopūš šim augstajam zaram sniega cepurītes nost. Dzīve cauri ziemai ir nejauka. Zars tiek aizlauzts vairākās vietās. Ciņa pret vēju jāturpina, lai pastāvētu.

Nāk pavasaris. Ziemas bargums norimst. Saule atgriežas ar savu siltumu. Gaiss pildās pavasara smaržām. Zaram briest pumpuri. Agros rītos zaram atveras burvīgs skats. Citi koki ielejā vēl ietīti biežā miglā, bet augstajam zaram ir spoža saule un zilās debesīs. Pirmais putns no dienvidiem nolaižas zara galā. Visa pasaule zied. Ievainotais zars atgūst spēku un izveseļojas. Cik apskaužams ir šis augstais zars savā varenībā!

Mārtiņš Ozoliņš, 2. ģimn. kl.

B R A U C I E N S M Ā J Ā S N O F R A N C I J A S .

Šēspadsmītā martā mūs uzmodināja pulkstens 6:15 no rīta, lai gatavotos braucienam mājās. Es ar draugu bijām sasaiņojuši koferus dienu iepriekš un tāpēc mēs varējām ilgāk pagulēt. Mēs pagājušās trīs nedēļas bijām nodzīvojuši Francijā, kur mēs atbraucām ar skolas grupu. Šo laiku mēs lielāko daļu pavadījām kādā salā Vidusjūrā, bet arī divas dienas bijām Parīzē.

Laiva no salas aizgāja 8:30 un autobusus mēs bijām 9:00. Pirms braukšanas mājā mūs aizveda uz Monako. Brauciens no vietas, kur mēs stāvējām, līdz Monako ilga trīs ar pus stundas. Tur mūs atlaida ēst pusdienas un pēc tam varējām iet, kur gribējām, bet pie autobusa bija jābūt atpakaļ plkst. 2:00. Es ar draugu aizgāju apskatīt Monako pili, un tad mēs izstaigājām Monte Karlo galvenās ielas.

Lidlaukā mūs atveda pulkstens 3:15. To sauca Nice - Coté D' Azur. Tur mums bija jānodod koferi, lai varētu novietot lidmašīnas kravas telpā. Lidmašīnai vajadzēja attīst 3:45, bet tā sāka kustēties tikai plkst. 4:30.

Lidojot mājās mēs braucām pāri franču Alpiem un arī nolaidāmies Parīzē, lai varētu uzņemt eļļu un koka kolu. Laika starpība starp Montrealu un Parīzi ir sešas stundas, un tādēļ brauciens, kas īstenībā ir desmit stundas, pēc pulksteņa ilga tikai 4 stundas. Mēs nolaidāmies Montrealā 8:00 vakarā pēc lidošanas caur ne-gaisu. Kad lidlaukā nonācām pie muitas ierēdņa, mēs viņam iedevām deklarācijas dokumentus, kurus bijām izpildījuši lidmašīnā.

Kad izgājām cauri multai, sagaidījām koferus un uzgājām augšā pa trepēm, Mēs ieraudzījām vecākus un draugus, kurus gandrīz mēnesi nebijām redzējuši.

Edgars Bērzonis, 2. ģimn. kl.

MAZĀS ZVIRBULĪTIS.

Pelēks kamoliņš, zvirbulītis, sēž uz kailā vītola zara. To redzam jau agri no rīta, galviņa pabāzta zem spārna - viņam salst. Vējš viegli žūžo un šūpo mazo snaudēju. Noklaudz virtuves durvis, maizes gabaliņi nokrīt uz sniega. Zvirbulītis pagaida, kamēr durvis aiztaisītas, tad, pārliecinājies, ka nav ne kaķa, ne cilvēka tuvumā, iesāk savas brokastis. Paēdušu viņu redzu atpakaļ vītola, dziedam pateicības dziesmu - čip, čip. Pēc tam zvirbulītis sakārto savus svārkus - ar knābīti izpurina katru spalviņu.

Klāt jau pavasaris! Saulīte ar katru dienu kļūst gaišāka un siltāka. Arī zvirbulītis to mana! Tā ciepstieniņi skan priecīgāk, tas jūtas kā varonis. Vēl viena ziema nodzīvota; sniegs jau sāk kust un drīz vien pagalmu segs zaļa zālīte. Zvirbulītim nebūs jābēdājas ne par aukstumu, ne uzturu.

Mazajam zvirbulītim Dieviņš nav devis ne skaistu balsi, ne krāsīgas spalvas. Tomēr man viņš patīk.

Renāte Dindzāns, 3. ģimn. kl.

I E L Ā.

Skatos apkārt. Neatceros nekā, bet vadītājs teica, ka šī vieta esot Geni-
na.

Lēni staigāju pa ielu. Vai, cik viss ir svešs! Kur ir visi tie mazie veikaliņi Heptod ielā? Kur ir tās mazās būdas? Visas ir noplēstas, un dzīvokļu mājas to vietā.

Eju ātrāk. Kāds bija nosaukums tai ielai? Sope, Sopena?

Sopena! Jā.

Neviens cilvēks nav redzams uz ielas. Viss kluss. Ielas lampas spoži deg, un varu redzēt, ka šī iela ir Sopena.

Vai tas var būt? Tikai dzīvokļu mājas un divstāvu mājas šajā ielā. Nē, tas tā nava! Viena maza un sarkana mājiņa starp diviem dzīvokļu blokiem.

Labi, ka vismaz viena pazīstama mājiņa. Bet vai Marija vēl te dzīvo? Vai viņa vēl mani gaida?

Uzliku roku uz sētas. Skatos uz visām pusēm. Mašīnas ugunis, lielas mājas, klusums un tumsa. Ko es te meklēju? Marija varbūt te vairs nedzīvo. Varbūt mirusi?

Es apskatu sevi - manas netirās kurpes, platās bikses, salocīto cepuri un vecmodīgo fraku. Tās pašas drēbes, kad šķirāmies.

Atceros labi to dienu. Es gāju pa ielu uz šo māju saderināšanās gredzens

15
pirkstā. Tad auto mani aizsita tālu gaisā un kritu uz galvas. Pēc tam nekā neatce-
ros. Ārsti teica, ka es esot zaudējis atmiņu. Tagad esmu vesels un nāku mājās. Jā,
mājās.

Drebēdami mani pirksti piespiež zvana pogu. Gaidu.

Beidzot durvis attaisās. Tur stāv mana Marija un viņa iekrit manās rokās.
Jauna dzīve tagad sāksies.

Anna Miglons, 2. ģimn. kl.

U Z LAUKIEM.

Dzīli laukos bija viena maza mājiņa. Tur dzīvoja divi puikas ar māti. Dēnu
tēvs, Kārlis Drūms, noslika ezerā zvejojot. Laiva sāka ligoties un viņš zaudēja
līdzsvaru. Kārlis iekrita ūdenī un kāja aizķērās nezālēs. Viņš neprata peldēt.
Tagad Drūmu ģimene bija bez tēva.

Zēnu vārdi bija Aivars un Haralds. Aivars bija vecākais. Katru dienu viņiem
vajadzēja palīdzēt mātei kārtot māju, mazgāt drēbes un meklēt malku kurināšanai.
Viņiem arī vajadzēja meklēt ogas un iet medīt briežus. Mājas aizmugurā auga daži
augļu koki un saknes. Reizi mēnesī viņi gāja uz pilsētu iepirkties: cukuru, mil-
tus, kafiju un citas lietas, ko paši nevarēja audzēt.

Pēc tēva noslikšanas Drūma ģimene varēja dzīvot pilsētā, jo līdzekļu bija
pietiekoši. Bet viņi negribēja pilsētā dzīvot un vienkārši palika laukos. Puikas
negāja skolā tāpēc, ka viņiem nepatika mācīties, bet mājās katru vakaru māte li-
ka viņiem lasīt grāmatas. Skolā tāpat bija jāmacās un vieglāk bija mācīties mājās.

Tagad bija ziema klāt. Ārā sniga sniegs, un špāca vējš. Drūma ģimene bija
apsēdusies rīņķī ap uguni un cepa cukura cepumus. Cik labi bija būt mājās, kamēr
sniegs putināja ārā! Bija lbi būt klusos laukos, kad pilsētā lielās mašīnas ti-
rija ielas un taisīja lielu troksni.

Ruta Vitipš, 3. ģimn. kl.

P I R M Ā M Ī L E S T Ī B A .

Pēkšņi

saulīte smaidīja
aiz mākonīša.

Liekas,

svarīgākais pasaulē
ir mūsu mīlestība.

Debess

šķīst zilāka,
puķu smarža reibinoša.

Roka

tver skaisto rozēs ziedu -
ērksklus nemana.

Mīlestība

aizdzina visas bēdas;
palika tikai miers.

Renāte Dindzāns, 3. ģimn. kl.

A I Z M I R Š T .

Mazā Daina spēlējās zālē. Viņai ir seši gadi, sarkani mati, zilas acis, ģērbta sarkanā kleitiņā. Viņa šūpo mazo lellīti. Mierīgi dzied un sēd zālē. Tad viņa uzceļas, jo viņai gribas dzert. Iedama uz virtuvi, Daina dzird kaut kādu troksni jumta istabā. Niņa nodzēras un iet augšā pa koka trepēm. Viņas runcis paskrien garām asti gaisā. Dainas baltās kurpītes uz trepēm atbalso "klipu klap". Tagad viņa dzird cilvēku balsis "Nē-ee... lūdzu! Mēs dosim naudu, cik tik jūs gribāt," raud sieviete. Skan atbilde: "Nē, naudu negribu. Tā nevar atvieglot manas sāpes un bēdas."

Mazā Daina skatās caur durvju šķirbu. Viņas māte un tēvs stāv un vēl viens vīrs melnā uzvalkā. Tad viņa dzird troksni, it kā divus šāvienus. Māte noslīd uz grīdas, tad tēvs. Daina lēni aizrāpo aiz kastes. Vīrs melnā uzvalkā iznāk ārā un aiziet. Daina uzmanīgi ieiet istabā. Tur guļ viņas vecāki asins pelkē, nekustīgi. Viņa ieliek lellīti mammas rokās un sēd blakus vecākiem. Daina mēģina vecākus uzmodināt un raud. Ienāk vīri uniformās un laipni uzrunā Dainu. Pēc tam nāk vīri baltās uniformās un aiznes vecākus nestuvēs. "Nē!" viņa kliedz, "Nē!" ar asarām acīs.

Daina atmodās slimnīcā. Pār gultas stāv viņas krusttēvs un krustmāte. Viņa ir tikai mazs bērns, bet viņa saprot, ka vecāki ir miruši. Daudzas naktis viņa sapņo to pašu sapni. Krustmāte viņu tur rokās un apmīlo, runā mīlus vārdus.

Bet nekas šinī pasaulē nevar palīdzēt viņai aizmirst vecākus.

Anna Miglons, 3. ģimn. kl.

M O T O C I K L I .

No visa tā, kā man vislabāk patik pavadīt brīvo laiku, man visvairāk tīk braukt uz sava motocikla un arī strādāt ap to. Daudziem cilvēkiem patīk taisīt modeļus, bet man patīk iet garāžā un strādāt tur. Ir pašam prieks, ja varu labot motoru, kas nav labi strādājis pirms tam. Daudzi cilvēki domā, ka braukt ar motociklu ir bīstami, bet braukt ar to ir daudz patīkamāk kā ar auto. Ir vajadzīgas piemērotas drēbes, laba jaka, zābaki, cimdi un galvenais - galvā helmete.

Richards Janitēns, 7. kl.

VECAIS PULKSTENIS .

Manam vectēvam ir ļoti vecs pulkstenis. Es prasīju viņam, kamdēļ viņš to glabā. Tad viņš man pastāstīja:

Kad viņš bijis vēl maziņš, vispirms viņam nomirusi māte un tad tēvs. Viņu audzinājusi nabadzīga ģimene. Kad viņu iesvētījuši, viņam vienīgam esot bijušas salāpītas drēbes, un viņš pats esot bijis ļoti bēdīgs. Tad pienācis viens vīrs un iedevis viņam pulksteni. Tajos laikos tā bijusi ļoti liela manta. Un no tās reizes, kad viņam bijis bēdīgs prāts, viņš vienmēr palicis priecīgāks, kad uz šo pulksteni paskatīties.

Lilija Skuja, 4. kl.

- Mīklas:
5. Koka miesa, svina dvēsele.
 6. Kam mugura tiek slapja bez darba?
 7. Pa nakti nabags, pa dienu bagāts.
 8. Kur zaķis lec, kad gadu vecs?

Kad es dzirdēju pa radio, ka Montrealā būs vēl viena hokeja spēle, es vēl nezināju, ka es uz to iešu. Montrealas profesionālā hokeja vienība "The Montreal Canadiens" Ņujorkā spēlējami izdarīja brīnumu un uvarēja. Pieveica "New York Rangers" 2 pret 1. Tā varēja būt pēdējā spēle ceturtdaļfinālā, bet šovakar arī Montrealā būs pēdējā.

Pulkstens 6:15 vakarā zvanīja tālrunis.

"Vai Andrējs ir mājā?" Ēriks prasīja.

"Andrējs runā," es atbildēju.

"Gribi iet uz hokeja spēli šovakar?" viņš jautāja.

"Es nezinu, man jāpadomā."

"Es domāju, ka tā būs pēdējā spēle," Ēriks teica.

"Bet man nav biļetes."

"Man arī nav. Es piezvanīju arēnai un viņi saka, ka vēl varot dabūt."

"Labi, labi. Kad vajadzētu būt pie tavas mājas?"

"Pus sešos."

"Nu tad uz redzēšanos!"

Es paņemu naudas maku, uzgērbu mēteli un nodomāju, ka viena trešdaļa no visām arēnas sēdvietām jau izpārdotas. Bet tur arī ir daudz stāvvietu, kur kājās jāstāv visu spēli - no septiņiem līdz vienpadsmitiem.

Es ar riteni aizbraucu pie Erika. Priekšnamā viņš mani gaidīja.

"Vai tu vari man ņemt trīsdesmit centus autobusa biļetei. Atmaksāšu atpakaļ pēc septiņiem."

"Mums nav daudz laika," es teicu, skatīdamies pulkstenī, "pusstundas vajaga, lai aizbrauktu uz Atvotera ielu."

Mēs bijām drīz pie autobusa pietātes, bet nokavējām autobusu. Pilnas četrdesmit divas minūtes vēlāk mēs bijām pie atvotera ielas stūra, kas ir netālu no arēnas. Tur mēs nopirkām stāvvietu biļetes; nedaudz vēl bija palikušas. Mēs tūlīt iegājām iekšā, jo bija jau divpadsmit minūtes pāri par septiņiem.

Mēs stāvējām gandrīz vienu vārtu galā, bet varējām redzēt spēles laukumu un arī televīziju.

Pēc divdesmit minūtēm bija pirmā reize, kad redzējām hokeja spēlētāju slidojot un vingrinājamies.

Tad spēle sākās desmit minūtes pēc astoņiem. Vispirms nospēlēja Kanadas himnu, un spēlētāji stāvēja ledus vidū gandrīz bez kustībām. Tiesnesis ar "paku" sāka spēli, uzmezdam to uz ledus priekšā spēlētājiem. Periods ir divdesmit minūtes garš, bet ar svilpieniem var būt divreiz garāks. Starplaikā punktu skaits bija 1 pret 1. Es nopirku "karsto suni". Starplaikā gandrīz puse skatītāju dodas uz veikalu dzert vai ēst.

Otrs perioda pagāja bez daudz pārsteigumiem, tikai tagad punktu skaits bija 2 pret 2.

Pēdējais periods bija labākais. Kanadiešiem vajadzēja divus vārtus, lai pārspētu Ņujorku. Ņujorkas aizsargi spēlēja ļoti labi, tā kā Montrealas vienībai līdz pēdējām divi minūtēm nebija nekādas izdevības iešaut vārtus.

Es domāju, ka pēdējās piecpadsmit sekundes bija ļoti labas kustības ziņā, kur Montreala gandrīz dabūja paku vārtos, bet viņiem tomēr neizdevās, un Ņujorka uzvarēja.

Ēriks bija saderējis uz diviem dolāriem ar draugu, ka Ņujorka uzvarēs.

Es pulkstens pus divpadsmitos atnācu mājās.

Andrējs Palejs, 1. ģimn. kl.

Māte: Kādēļ tu per Jānīti? Viņš taču nav nekādus nedarbus padarījis!

Tēvs: Rit es nebūšu mājās, kad viņš pārnesis savu liecību.

PIRMAIS SNIEGS.

Kad snīga pirmais sniegs, mums bija daudz sniega. Mēs spēlējāmies pa sniegu un mums bija prieks. Mēs uztaisījām sniega viru, kas bija sešas pēdas augsts, un tad mēs viņam metām virsū sniega bumbas. Pavasaris nāca ātri, tad mums vairs nebija sniega.

Pēteris Ziedīns, 4. kl.

MERKURS.

Merkurs ir vistuvākā planēta saulei. Viņa ir arī vismazākā. Merkurs ir trīs tūkstoši vienu simtu jūdžu diametrā. Tur ir ļoti mazs zemes pievilksanas spēks. Ja sver simts mārciņas te, uz zemes, uz Merkura svērtu tikai trīsdesmit piecas mārciņas. Merkuram nav mākoņu, nelīst lietūs, nav ūdens, tāpēc ka nav zemes pievilksanas spēka.

Palet tikai astoņdesmit astoņas dienas, lai Merkurs apietu apkārt saulei. Saules pusē Merkurs ir 800 grādu karsts. Tas ir pietiekošs karstums, lai kausētu un uzvāritu svinu. Otrā pusē, kur saules nav, Merkura temperatūra ir četrīsdesmit sešdesmitu grādu zem nulles. Tāpēc ka tur ir vienā pusē ļoti auksts un otrā ļoti karsts, saule ir tik spoža, nav ūdens, Merkuru būtu ļoti grūti izpētīt.

Silvija Porietis, 2. ģimn. kl.

MAZĀ ZIVTIŅA.

Es biju tikai seši gadi vecs, bet jau tad ļoti gribēju iet maksķerēt. Tad pirmo reizi izbraucām visa ģimene maksķerēt un vārit garšīgo zivju zupu. Zivis noķēra daudz. Arī es noķēru vienu zivtiņu. Bija ļoti žēl, ka nelaimējās noķert vairāk, bet biju arī lepns par savu pirmo zivtiņu. Pārējie ģimenē noķēra daudz vairāk. No mazām zivtiņām mamma izvārīja zupu. Zupu visi ļoti slavēja un teica, ka tā iznākusi tik garšīga tāpēc, ka tā vārīta no pirmās zivs, ko es biju noķēris.

Kaut gan biju vēl mazs, tomēr sapratu, ka pieaugušie tikai jokoja. Kādu nu zupu izvārīs no niecīga asariņa? Bet tomēr es priecājos. Priecājos, jo lielajā ģimenes zivju zupā bija arī mana pirmā mazā zivtiņa.

Pēteris Godiņš, 1. ģimn. kl.

DIVAS SKOLAS.

Atkal šo gadu es eju uz divām skolām. Šīs skolas ir angļu skola un latviešu skola. Angļu skolā man ļoti daudz jāmācās. Tur man jāstrādā gandrīz visu nedēļu. Apmeklējot abas skolas, man ir tikai viena brīva diena - svētdiena. Sestdienā es eju uz latviešu skolu. Tur man jāmācās vēsture, latviešu rakstniecības vēsture, ticības mācība un dancošana. Angļu skolā man jāmācās angļu valoda, franču valoda, ķīmija, matemātika un ģeogrāfija. Mums vēl ir vingrošana un tehniskā zīmēšana. Angļu skolas stundas ir no pulkstens 8:45 līdz 3:30, bet latviešu skolas stundas ir no 9:30 līdz 1:00 pēcpusdienā. Angļu skolā mums uzdod, apmēram, pusotras stundas mājas darbu dienā. Latviešu skolā mums uzdod, apmēram, divas stundas nedēļā.

Man liekas, ka sešas skolas dienas ir par daudz. Būtu labāk, ja varētu apmeklēt četras dienas angļu skolu un vienu dienu latviešu skolu.

Man daudz jāmācās divās skolās, bet es esmu laimīgāks kā angļu bērni, jo viņi nezina, ko nozīmē latviešu kopības sajūta un prieks.

Ralfs Bērziņš, 1. ģimn. kl.

ELVISS PRESLIJS, "ROCK AND ROLL" MŪZIKAS KARALIS.

zimis 1935. gadā Tupelo Memphis, Amerikā. Viņam bija divi brāļi, kurš nomira dzemdībās. Elviss bija vienīgais dēls trūcīgā ģimenē. Drusku paaudzies viņš strādāja dažādus gadījuma darbus.

1953. gadā viņš aizbrauca uz "Sun Recording Service", lai iedziedātu skaņu plati mātes dzimšanas dienai. Elviss samaksāja četrus dolārus par divām dziesmām "Mans prieks" un "Un tad, kas sāk sāpēt mana sirds".

Kāds vīrs, kas strādāja skaņu plašu sabiedrībā, dzirdēja elvisu dziedam. Balss un dziedāšanas veids viņam patika un viņš cerēja no jaunā cilvēka iztāstīt jaunu zvaigžni. Elviss parakstīja kontraktu. Ar pirmo naudu, ko nopelnīja par dziesmām, viņš saviem vecākiem nopirka 40.000 dolāru māju ar \$ 25.000 peldbaseinu.

Elviss nemāk labi peldēt, jo, kad viņš bija mazs, māte nekad neatļāva viņam iet ūdenī aiz bailēm, ka viņš varētu noslikt.

Kad elvisam bija piecpadsmit gadu, vecāki viņam iedāvāja ģitāru par \$ 12.95. Tā viņš pats iemācījās spēlēt un vienmēr nēsāja instrumentu pār plecu.

Viņš apmeklēja Humes ģimnaziju un tur katru gadu piedalījās koncertā.

1955. gadā R.C. A. Victor pārņēma kontraktu, un Elviss strādāja pie viņiem.

1961. gadā viņš nopelnīja \$ 2.800.000, no kuriem bija jāmaksā \$ 1.700.000 nodokļos. 1958. gadā 24. martā viņš iestājās armijā. Viņa karavīra numurs bija 53.310.761. Armijā viņam nogrieza matus par sešdesmit pieciem centiem. Tur viņš saņēma 15.000 vēstuļu nedēļā.

1958. gada 14. augustā nomira viņa māte. Viņai bija četrdesmit divi gadi. Armijā viņu paaugstināja par kaprāli, un viņš pelnīja \$ 122.50 mēnesī.

Toms Parkers ir Elvisam "boss". Viņš ir sešdesmit gadus vecs.

1968. gadā Elviss uzstājās televīzijas 12. kanālī veselu stundu. Runāja un dziedāja.

Līdz šai dienai pastnieki redz vēstuļu mugurpusēs rindas, kas cildina Elvisu Presliju. "Pastniek, pastniek, pasteidzies! Esi kā Elviss! Ej un ej!"

Elviss uzdāvināja kādam nēģeru zēnam, savam draugam, \$ 2.500 dolāru gredzenu ar desmit dimantiem.

Sodien Elviss dzīvo \$ 350.000 mājā Holmby Hills ar savu sievu Prisilu un mazo meitiņu Lizu Mariju. Līdz šai dienai Elviss vēl arvien ir "Rock and Roll" mūzikas karalis.

Anna Miglons, 2. ģimn. kl.

VASARU GAIDOT.

A rā stipri list lietus. Biju norunājis ar draugiem iet uz parku spēlēt bumbu, bet kur nu tādā laikā! Skats ārā pa logu un sāku domāt par to, ka skolas gads drīz beigsies un sāksies brīvdienas. Atoeros pagājušās vasaras.

Katru vasaru, kad vien iespējams, mēs paņemam telti, nepieciešamās drēbes un saimniecības piederumus un dodamies ceļā - pēc iespējas tālāk prom no pilsētām. Kaut kur pie kāda ezera vai uz jūrmalu. Man ļoti patīk dzīvot

telti. Tas ir pavisam kas cits ne kā pavadīt dažas nedēļas kādā vasaras mājā vai motelī. Es saprotu: dzīve tur ir ērtāka un patīkamāka kā telti, bet vai jūs (motelī dzīvojot) variet iedomāties kā ir, kad telts sagāžas lietū un vējā? Kad pērkons rūc kalnos, tas izklausas vareni, un es ieraujos dziļāk savā siltajā guļammaisā, lai neredzētu zibeni. Un cik labi viss garšo pie nometnes ugunsкура! It sevišķi man patika brauciens cauri vai visai Kanadai pagājušā vasarā.

Gandrīz katru nakti mēs pārgulējām citā nometnē. Man nepatīk agri celties, un mani vecāki dažādi nopūlējās no rīta mani modināt. Mums bija jāceļas ļoti agri, lai vairāk varētu apskatīt. Bet kad es kaut kā biju dabūts ārā no guļammaisa un telts, aukstā ūdenī apslapināti pirkstu gali un pāris pilieni pārļaisti pār acīm, diena atkal likās jauka, un es, brokastis paēdis, ar steigu palīdzēju nojaukt mūsu vienas nakts mājas vietu. Mēs esam daudz un dažādas vietas redzējuši, bet atvaļinājumu laiks ir vienmēr par īsu, lai paspētu redzēt visu, ko mēs gribētu. -

Tam, laikam, nepieciešams viss mūžs. Es atceros visu pagājušās vasarās redzēto un domāju: kur mēs brauksim un ko redzēsīm šo vasaru? Vienu es zinu - lai kur mēs brauksim, lai kur mēs atkal celsim telti mūsu atvaļinājuma mājām, tās būs jaukas un interesantas dienas, ko mēs tur pavadīsim.

Eriks Albrechtsons, 1. ģimn. kl.

MĪLESTĪBA.

Mīlestība - cilvēka saistība
Ar viņa zemi, māju, tuvinieku.
Mīlestība - tikmēr neaptverama,
Kamēr nav tā zudusi.

Mīlestība aug stiprumā,
Kā cilvēks aug augumā;
Kas reiz vienaldzīgs bijis,
Mīlestībā top liels un varens.

Atmiņās dzīvo mīlestības valsts.
Kas bija, tas bija skaists;
Kas tagad, tas noslēpums,
Tas atklāsies cilvēka nākotnē.

Mārtiņš Ozoliņš, 2. ģimn. kl.

T Ā L I V Ē J I .

Iet tāli vēji un nāk -
Mana dvēsele šūpoties sāk:
Tā līganā vilnī iegūlas
Un pasaulei pāri šūpojas
Ar vējiem, kas iet un nāk.

Varbūt, ka dvēsele arī ir vējš,
Ko tāli apvārsņi plēš?
Varbūt, ka tā gājputns vientulīgs,
Kas mūžīgi dzimtenes debesis tvīkst?

Klāra Zāle.

Zēns: Māmiņ, vai es varu iet ārā spēlēt?

Māte: Ko?! Ar šim saplēstām biksēm?

Zēns: Nē, taču! Ar kaimiņu zēniem.

T U R A T S M A I D A .

Viss smagums izgaisis kā negaiss pamalē.
 Vien gaisma, gaisma palo dvēselē
 Kā saules ezers, atspīdumā vijis
 To psauli, kur viss tik dziesma bijis.
 Šai spulgā pasaulē nu ieeju es klusi -
 Tavs vaigs tur atsmaida kā puķe aizmigusi.

Klāra Zāle.

Miklu atbildes: 1. Mazs, pieaudzis un vecs cilvēks. 2. Galva. 3. Mēle.
 4. Mati. 5. Zīmulis. 6. Juntam. 7. Galds. 8. Otrā gadā.

L A B D I E N !

Daudzi prot runāt vismaz divas valodas. Vai nu latviski un angļiski, vai arī vāciski, vai franciski, vai zviedriski u. t. t. Pirmie vārdi, kurus kāds cilvēks iemācās teikt citā valodā, ir: "Labdien;" Cik dažādu valodu labdienas tu esi dzirdējis? Te ir dažas:

latviski	- labdien!
lietuviski	- labas dienas!
igauniski	- tere, tere!
angļiski	- hello, good day!
franciski	- bon jour!
itāļiski	- bon guorneo!
spāniski	- buenos dias!
vāciski	- guten Tag!
zviedriski	- god dag!

S A T U R Ā .

1. Andris Ortmanis	Negaiss.	1. lpp.
2. Anita Bilinskis	Kaķi.	2. lpp.
3. Kārlis Tērauds	Mērkaķi.	2. lpp.
4. Kārlis Freibergs	Mūsu māja.	2. lpp.
5. Andris Golde	Ziemas prieki.	2. lpp.
6. Dāvids Timermanis	Pavasaris.	2. lpp.
7. Ilze Kraulis	Ziema.	2. lpp.
8. Andris Dindzāns	Mūsu māja.	2. lpp.
9. Kristīne Bilinskis	Zaķi.	2. lpp.
10. Anita Porietis	Latvija.	2. lpp.
11.	Pamatskolas absolventu klase	3. lpp.
12.	Ģimnazijas abiturientu klase	3. lpp.
13. Ilze Stauvers	Latviešu t. dz. par kumeliņu.	5. lpp.
14. Pēteris Golde	Senlatviešu mūzika.	6. lpp.
15. Timotejs Ozoliņš	Neizdevies velns	6. lpp.
16. Gunta Vītiņš	Pavasaris.	6. lpp.
17. Rūta Vītiņš	Mežā.	7. lpp.
18. Anita Porietis	Mežš.	7. lpp.

19. Ingrīda Rozenbergs	* * *	7. lpp.
20. Kristīne Ortmanis	Mūsu dārzs.	8. lpp.
21. Mārtiņš Ozoliņš	Mana mīļākā nodarbošanās.	8. lpp.
22. Ilze Kraulis	Deklamētāji, zīmējums.	8. lpp.
23. Andris Golde	Zīmējums.	9. lpp.
24. Lilija Skuja	Lielā varde.	10. lpp.
25. Egils Vīndedzis	* * *	10. lpp.
26. Andris Vītiņš	Bēzbols.	10. lpp.
27. Ernests Skuja	Tērvete ziemā.	10. lpp.
28. Katrīne Kraulis	Valda Mora.	10. lpp.
29. Pēteris Ziediņš	Kad nāca Ziemsvētki.	10. lpp.
30. Viktors Trencis	"Ciets akmens".	10. lpp.
31.	Mīklas.	10. lpp.
32. Andris Dindzāns	Brauciens uz mēnesi, zīmējums.	11. lpp.
33. Sarmīte Dindzāns	Zīmējums.	11. lpp.
34. Eriks Kalacis	Piesārņošana.	12. lpp.
35. Ingrīda Kalacis	Mana pirmā slēpošanas sacīkste.	12. lpp.
36. Inta Hūns	Lielais Tērvetes brauciens.	12. lpp.
37. Mārtiņš Ozoliņš	Zars kalna galā.	13. lpp.
38. Edgars Bērzonis	Brauciens mājās no Francijas.	13. lpp.
39. Renāte Dindzāns	Mazais zvirbulītis.	14. lpp.
40. Anna Miglons	Iela.	14. lpp.
41. Ruta Vītiņš	Uz laukiem.	15. lpp.
42. Renāte Dindzāns	Pirmā mīlestība.	15. lpp.
43. Anna Miglons	Aizmirst.	16. lpp.
44. Richards Janītēns	Motocikli.	16. lpp.
45. Lilija Skuja	Vecais pulkstenis.	16. lpp.
46.	Mīklas.	16. lpp.
47. Andrējs Paleja	Tālrūnis zvanīja.	17. lpp.
48. Pēteris Ziediņš	Pirmais sniegs.	18. lpp.
49. Silvija Porietis	Merkurs.	18. lpp.
50. Pēteris Godiņš	Pirmā zivtiņa.	18. lpp.
51. Ralfs Bērziņš	Divas skolas.	18. lpp.
52. Anna Miglons	E. Preslijs, Rock and Roll karalis.	19. lpp.
53. Eriks Albrechtsons	Vasaru gaidot.	19. lpp.
54. Mārtiņš Ozoliņš	Mīlestība.	20. lpp.
55. Klāra Zāle	Tāli vēji.	20. lpp.
56. Klāra Zāle	Tur atsmaida.	21. lpp.
57.	Labdien citās valodās.	21. lpp.
58.	Satura rādītājs.	21. lpp.

Izdevējs: Latviešu skola M o n t r e a l ā .

Redaktori: Anita P o r i e t i s un 3. ģimnazijas klase.

Vāks: Nikolajs Garais.

Korektūra: Elza Rudzīte.

Apdare: Mārtiņš Štauers.

Iespiedējs: Montrealas latviešu ev.-lut. Trīsvienības draudze.
